УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 17. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 25-го СІЧНЯ (JANUARY)) 1969 No. 17. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 24 січня 1969

В АМЕРИЦІ

В СЕНАТСЬКІЙ КОМІСІЇ ДЛЯ СПРАВ Харчування зізнавав д-р Анолд Е. Шейфер і виявив сенсацію сенаторам — членам Комісії, що в численних місцях цієї країни, найбагатшої в світі, люди хронічно голодують і недоїдають. Д-р Шейфер давніше досліджував харчову проблему та здоров'я людей в країнах Південної та Середущої Америки Гватемалі, Коста Ріка, Панамі, Гондурасі й Нікарагві. Тепер він подібні досліди перевів в Тексасі, Луїзіяні, Кентаки і Ню Йорку, і ствердив, що в багатій на харчі Америці знайшов людей, які мають всі познаки людей, що хронічно голодують і недоїдають. Д-р Шейфер ствердив факти голоду, не говорив про причини цього явища.

АВТОМОБІЛЬНА ПРОМИСЛОВІСТЬ ТУРБУЄТЬСЯ цим, що число проданих авт в половині січня дещо менше, як було в тому самому часі 1968-го року. Чотири більші автомобільні фірми цього року в другій декаді січня, від 11 до 20, продали разом 194,139 авт, а минулого року число проданих авт в тому самому часі виносило 202,425. Тільки Корпорація Дженерал Моторс цього року продала більше авт як в 1968 р. — 107,030, а в 1968 р. — 100,658, а фірми Крайслер, Амерікен Моторс і Форд зменшили цього року число проданих авт.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН від 20-го січня живе на своїй фармі в Тексасі і признається до того, що він тепер не має влади, але ж він цього сам хотів. Л. Б. Джансон сказав журналістам, що аж тепер відчуває, який важкий тягар він двигав на своїх плечах, і як важко він працював, бувши президентом ЗСА, коли скинув із своїх плечей цей тягар, і коли престав працювати. Джансон одного дня мандрував по фармі майже чотири милі. Іншого дня він їздив верхи разом зі „своєю дівчиною" — це значить із пані Джансон. Крім цього він мусить відповідати на телефони й депеші своїх приятелів з Америки і закордону. В лютому Джансон плянує з дружиною виїхати до Каліфорнії. Пані Джансон каже, що „немає ніде так добре, як на фармі".

КАНАДІЙСЬКИЙ УРЯД УТРУДНЮЄ видавання пашпортів після того, як вбивник д-ра Мартина Лютера Кінґа Джеймс Ерл Рей без перешкод дістав був канадійський пашпорт на ім'я Реймона Джорджа Снейда, діставши в Торонті метрику на це прізвище, яка свідчила про це, що він натуралізований канадієць. Міністер закордонних справ Мітчелл Шарп виявив, що в минулому році в Канаді викрадено 1,849 пашпортів. Канадійці мусітимуть мати метрики народження, щоб дістати пашпорт, а натуралізовані канадійці доказ канадійського громадянства. Збільшено оплату за пашпорт з $ 5-ох до $10-ох.

9 СЕНАТОРІВ ПРОПОНУЮТЬ СКАСУВАТИ обов'язкову військову службу, а боронити країну мала б армія добровольців, які діставали б більші платні, як тепер. Вояки діставали б місячні платні на $100 більші в порівнянні з теперішніми, і Уряд мусів би видавати на армію на$3.7 більйона більше, як тепер. З внеском в цій справі виступили 7 республіканських сенаторів і два демократичні. Президент Ніксон під час виборчої кампанії заявляв, що можна буде скасувати обов'язкову військову службу після закінчення війни у В'єтнамі. Згадані сенатори проєктують, щоб зміна настала шість місяців після того, як буде схвалений закон.

У СВІТІ

КЕРІВНИКИ ДЕЛЕҐАЦІЇ В'ЄТКОНҐУ В ПАРИЖІ погодилися із становищем керівника американської делеґації Генрі Кебота Ладжа, що для розмов в справі миру, заплянованих на суботу цього тижня, не треба схвалювати ніякого спеціяльного порядку нарад і що на цьому пленарному засіданні кожен із його учасників матиме змогу говорити про те, що він хоче.

ПІСЛЯ ОПУБЛІКУВАННЯ В ЮҐОСЛАВСЬКІЙ ПРЕСІ повідомлення про самоспалення і смерть Яна Палача в Празі, підпалив себе, мабуть, на знак солідарности з чехами 24-літній словенський слюсар Льомбар у Любляні. Важко опаленого перевезено до шпиталю. Юґославські газети пишуть з признанням і симпатією про боротьбу і патріотизм чеської молоді.

МАСОВІ ДЕМОНСТРАЦІЇ ПРОТИ ЗДІЙСНЕНОЇ ПІД ПРОВОДОМ МОСКВИ ОКУПАЦІЇ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ і для вияву солідарности з чеським та словацьким народами відбуваються в Римі й інших містах Італії. Вночі з 23 на 24 січня транспортові робітники провели в Римі свій страйк, протестуючи проти ситуації в ЧССР і проти важких суспільних й економічних умов в Італії.

БЕРТРАНД РАССЕЛ, відомий британський філософ і пацифіст, ініціятор „міжнародного трибуналу для воєнних злочинів" у Стокгольмі 1967 року, виступив тепер з ініціятивою відбуття нової конференції в Стокгольмі в справі розгляду здійсненої під проводом Москви збройної окупації Чехо-Словаччини. Має відбутися ця конференція в днях 1 і 2 лютого ц. р. і в ній мали б брати участь ті діячі лівого напрямку з Европи й Північної Америки, які опонують проти інвазії й окупації ЧССР і які хочуть стати в обороні народів Чехо-Словаччини і їхнього права на власну форму соціялістичної демократії.

СТУДЕНТИ ВИЩИХ ШКІЛ ПАРИЖУ провели нову демонстрацію перед Сорбоною і в Латинському Квартали. Вони окупували канцелярії ректора Паризького Університету й декана факультету літератури, демолюючи їх влаштування і пошкоджуючи цінні картини. Студентів усунула силою поліція. Кількадесять учасників демонстрації арештовано.

ЗАСТУПНИК ІЗРАЇЛЬСЬКОГО ПРЕМ'ЄРА ЇҐАЛ АЛЛОН ЗРЕЗИҐНУВАВ ІЗ свого становища в чотирьох важливих міністерських комісіях, правдоподібно, внаслідок розходжень між ним і прем'єром Ізраїлю Леві Ешколем. Резиґнацію Аллона вважають виявом затяжної кризи в ізраїльському уряді, що її причиною є розбіжності в поглядах на справу відбуття виборів, призначених на листопад цього року, та питання, хто має очолити уряд.

Д-Р Е. ГЕРСТЕНМАЄР, контроверсійний західньонімецький політик, зрезиґнував у четвер 23 січня цього року із свого посту — президента західньонімецького Бундестаґу, що є нижчою палатою парляменту. Уступив Герстенмаєр під натиском публічної опінії.

Сенат потвердив номінації Гіккера й Пекарда

Вашингтон. — 23-го січня Сенат більшістю 73-ох до 16-ох голосів затвердив номінацію губернатора Аляски Волтера Дж. Гіккела на секретаря внутрішніх справ. Гіккел — це єдиний член кабінету президента Ніксона, проти якого виступали ліберальні демократи, твердячи, що він не буде щиро здійснювати консерваційну програму. Ліберальні сенатори хотіли своїм спротивом підкреслити той факт, що їм не подобалася заява Гіккела про консервацію природних ресурсів ЗСА. Всі інші члени кабінету були затверджені без труднощів, і вони вже 23-го січня склали присягу на руки головного судді Ерла Воррена. Гіккел складе присягу аж 24-го січня. 23-го січня Сенат більшістю 82-ох до 1-го голоса затвердив номінацію каліфорнійського промисловця мультімільйонера Дейвіда Пекарда на заступника секретаря оборони. Гіккел заявив після затвердження номінації, що з його урядування будуть вдоволені і ті сенатори, які тепер голосували проти його номінації. Він мав готове звернення до працівників свого департаменту, яке негайно їм вислав.

НАРАДИ ПРЕЗ. НІКСОНА З ЧЛЕНАМИ УРЯДУ

Перші дні урядування Ричарда М. Ніксона на становищі президента ЗСА були дуже активні й виповнені зустрічами й нарадами. На фото: Ніксон конферує із державним секретарем Віллямом П. Роджерсом (зліва) та з секретарем оборони Мелвіном Лердом

Командант „Пуебльо" твердить, що підписав заяву, щоб рятувати 82 моряків

Коронадо, Каліфорнія. — В четвертому дні судової розправи командант розвідчого корабля „Пуебльо" командор Ллойд М. Букер твердив, що він підписав заяву про те, що „Пуебльо" виконував розвідчу службу в тому часі, коли його оточили північно-корейські кораблі, бо цим способом хотів врятувати життя 82-ох моряків, що були на кораблі. Командор Букер вірив, що північні корейці були б постріляли всіх його моряків як шпигунів. 41-річний командор, стоячи перед судом 5-ох адміралів, був так сильно зворушений, що дрижав, його голос заломлювався, він казав, що думав про самовбивство, на кораблі, коли нагло ворог оточив „Пуебльо". Скіпер Букер плакав перед судом. Його били корейські комуністи, щоб вимусити від нього зізнання при шпигунську акцію „Пуебльо". Комуністичний полковник дав Букерові дві мінути часу до підписання заяви, а після цього обіцяв його застрелити, якщо не підпише заяви, в якій мав признатися до шпигунської служби. Командорові Букерові загрожує військовий суд за це, що він без конечности піддався ворогові та пізніше підписав заяву про те, що його корабель виконував шпигунські завдання на північнокорейських територіяльних водах. Корейський полковник сказав до своїх вояків, показуючи на командора Букера; „Вбитийте цього сукина сина!" — і після цього продовжив йому на дальші дві мінути реченець до складення заяви.

Від торнадо в Міссіссіпі згинула 31 особа, сотки поранених

Гезелгорт, Міссіссіппі. — 23-го січня в стейті Міссіссіппі бушували сильні шквали, які спричинили смерть 31-ої особи, а сотки осіб були поранені. В Гезелгорті згинули 12 осіб, а в сусіднім повіті Сімпсон — 11. В повіті Смит згинула ціла родина з чотирьох осіб. Губернатор стейту Джан Белл Вілліямс просить президента Ніксона визначити ці райони, що знищені цими шквалами, за такі, що їм належиться федеральна допомога. Губернатор оглянув всі ті райони, що знищені торнадо. З місцевих шпиталів треба було перевезти частину поранених торнадо до столиці Джексону. „Здавалося, що світ кінчається", — оповідає один очевидець. Сильний вітер завалив дім, в якому мешкала негритянська родина з 12ох осіб. Людей, що стояли біля дому, кинуло в став, віддалений 70 ярдів від дому. Білі й чорні мешканці Гезелгорту, що нараховує 5.000 мешканців, стараються направити те знищення.

В Празі готуються до похорону Палача, уряд заперечує начебто були арешти серед студентів

Прага. — Населення Праги, зокрема молодь і робітництво готуються до демонстраційного похорону померлого трагічно в неділю 19 січня 21-літнього студента Яна Палача, що має відбутися в суботу 25 січня. У зв'язку з цим урядові чинники проголошують в пресі і в радіо заклики до молоді стримуватися від непотрібних демонстрацій і не спричинювати якихось інцидентів; що могли б мати непередбачені для Чехо-Словаччини наслідки. Водночас із цим офіційно заперечено повідомлення, що серед студентства були поведені арешти у зв'язку з самоспаленням Палача і студентськими голодівками. В атмосфері неспокою й напруження, які панують тепер в ЧССР, конгрес чеських професійних спілок, що відбувається в Празі, висловив свою беззастережну підтримку для домагань чеського студентства в справі негайного відбуття загальних виборів і скасування цензури. Вибраний вперше після 20 років свобідним голосуванням голова професійних спілок Властмір Томан заявив, що неможливо далі жити і працювати в умовах терору й затиску вільної думки і слова. Під час конгресу, його учасники, в числі понад 1,300 осіб, вітали оваційно Йосефа Смрковського, виразника лібералізаційного напрямку в сучасному комуністичному режимі ЧССР.

Два молоді адвокати-українці почали практику в Пармі

Клівленд. — Два молоді наші адвокати, д-р Богдан Футей і д-р Борис Раковський, відкрили свою адвокатську канцелярію з початком нового 1969 року на Пармі, передмістю Клівленду. Обидва адвокати покінчили правничі студії в червні 1968 р. у Клівленд-Маршал Ло Скул. В листопаді 1968 року вони одержали дозвіл від Найвищого Суду стейту Огайо дораджувати людям у всіх леґальних справах, як також заступати своїх клієнтів перед усіма судами стейту Огайо. В адвокатській спілці беруть участь два студенти права: мгр. Юрій Оришкевич та інж. Володимир Базарко. Обидва сподіваються здобути адвокатські ступені в половині 1970-го року.

Крім правничих порад ця спілка наших молодих адвокатів полагоджує книговедення та обчислення федеральних податків. Ту ділянку полагоджує спеціяліст - фінансист мгр. Володимир Баслядинський, який має ступінь мастера з Бизнес адміністрації. Спілка також займається розпродажю забезпеченевих грамот УНСоюзу, Провидіння, як також автомобілеві та всякого роду асикурації. В неділю, 26-го січня 1969 року між 1 і 3 годиною по обіді буде можна оглянути їх адвокатську канцелярію, при 5691 Стейт Ровд, напроти церкви св. Йосафата. Молодим професіоналістам бажаємо якнайкращих успіхів.

В Москві здогадуються, що кулі атентатника були призначені для кремлівських керівників

Москва. — Згідно з повідомленням американських кореспондентів, у Москві серед населення й дипломатичних кіл висловлюють переконання, що спричинник стріляння в середу 22 січня, під час приїзду астронавтів на Кремль, стріляв не до астронавтів, але до авта, що в ньому — на його думку — мали б їхати перший секретар КПСС Леонід Брежнєв і голова президії Верховного Совєту Микола Подгорний. Такий здогад підтверджується тим, що кулями атентатника був поранений шофер другого авта, в якому їхали за астронавтами із залоги „Союз-4" і „Союз-5" інші астронавти, пілоти давніших космічних летів: полк. Береговий, Валентина Ніколаєва - Терешкова, її чоловік полк. А. Ніколаєв і полк. А. Леонов. Під час переїзду кавалькади авт із летовища Внуково до Кремля авто з Брежнєвим і Подгорним виїхало наперед, щоб бути першими на Кремлі і зустрінути там астронавтів. Переданий кореспондентами офіційний комунікат для преси стверджує також, що атентатник стріляв до другого авта і що крім шофера був поранений мотоцикліст із його охорони. Прізвища атентатника Совєти не подають, називають тільки стріляння „провокацією" і заявляють, що в цій спрві започатковано слідство. Відбувся атентат не під час переїзду парадної кавалькади вулицями Москви до Кремля, але таки на самому Кремлі за Боровицькою Брамою поблизу кремлівської Палати з'їздів. В Москві кружляє багато неперевірених вісток щодо перебігу стріляння й особи атентатника. Говорять, що він має 25 років і був зодягнений в уніформу міліціонера. Дехто здогадується, що це дезертир з армії. Атентатник стріляв рівночасно із двох револьверів. В перших повідомленнях його названо „схізофреніком" — умово хворою людиною. Урочисте зібрання на пошану астронавтів відбулося спокійно так, якби нічого не сталося. Ніхто з промовців не виявив ніякого збентеження. В політичних колах у Москві передбачають, що атентат із середи 22 січня може стати початком нової хвилі терору в Совєтському Союзі подібно, як це було в попередніх таких випадках, зокрема у зв'язку з убивством Кірова в грудні 1934 року.

„Стетен Айленд Едвенс" про Український День Незалежности

Стетен Айленд, Н. Й. — Газета „Стетен Айленд Едвенс" в числі з 21 січня інформувала, що на тому нюйоркському острові живуть тепер яких 300 українських родин та що вони відзначають свято проголошення самостійности і соборности України, яка „була короткий час незалежною державою, тепер Україна входить до складу СССР". Газета повідомляла, що „сьогодні в Конгресі у Вашингтоні відзначають день Незалежности України спеціяльними молитвами" і що українці у всьому вільному світі святкують у цей час свій День Незалежности.

ХОР „ТРЕМБІТА" ПЕРЕДАВ 300 ДОЛ. НА ФКУ

Нюарк, Н. Дж. — Касир Українського Хорового Товариства „Трембіта" Степан Окрепкий повідомив, що після вдалого концерту хору „Трембіта" він передав на Фонд Катедри Українознавства 301 дол. і 50 центів. Після відходу з причини хвороби улюбленого хористами і слухачами „Трембіти" диригента д-ра Ігоря Соневицького, хором „Трембіта" диригує тепер дир. М. Длябога.

Роман Купчинський повернувся з шістьма нагородами за бої у В'єтнамі

Ляйтенант Роман Купчинський з ред. Леонідом Полтавою під час відвідин у „Свободі".

Джерзі Сити, Н. Дж. — Відоме з активної громадської праці п-во Савчаки мали найкращий у житті новорічних подарунок, коли рівно 1-го січня 1969 року повернувся з фронтових боїв у Південному В'єтнамі їхній син Роман Купчинський. Двічі поранений у боях проти комуністів, з багатьма відзнаками на грудях, високий і гарний чорнобровий юнак мав про що розповідати батькам і знайомим, а при тому ще й зауважив, що членство в Пласті дуже йому пригодилось у в'єтнамських джунґлях: рання фізична заправа, гарт духу та добре освідомлення, що таке комунізм - імперіялізм, додавали сил перетривати й найважчі бої. Роман Купчинський був круглий рік у В'єтнамі, у складі славетної „Кавалерійської Дивізії", що „літає" на змодернізованих конях - гелікоптерах. Він провадив відділом отаких літаючих піхотинців. Був у Гуе, був поранений під Кесаном, воював на самій межі так зв. „демілітаризованої зони", а останні місяці бував у сутичках з ворогом поблизу кордону з Камбоджею. І майже всюди, що два - три дні стало одержував „Свободу", яку вечорами вдавалось перечитати. До речі, Роман Купчинський зразково володіє українською мовою, а про надсилання „Свободи" дбала не лише вся експедиція при Видавництві, а ще і його мати, п-і Марія, яка працює в Головній Канцелярії УНСоюзу. У В'єтнамі він зустрі-

(Закінчення на стор. 4-ій)

МАЙОР Д-Р ОРЕСТ ГАВРИЛЮК КОМАНДУЄ ВІЙСЬКОВОЮ ЧАСТИНОЮ ДЛЯ ЗАПОБІЖНОЇ МЕДИЦИНИ У В'ЄТНАМІ

Газета американської армії „The Army Reporter" в ширшій статті описує працю спеціяльного медичного відділу 20-th Preventive Medicine Unit (PMU) у В'єтнамі, що його командантом є молодий українець, лікар, добре знаний в Пластових кругах, д-р Орест Гаврилюк. За словами газети, частина доктора Гаврилюка, це перша і одинока цього роду мідична група у В'єтнамі. Її завданням є експериментування і поборювання розсадників різних хворіб і пошестей, як малярія, тиф, енцефаліт, чума, і т. ін. Вона начисляє понад 160 медичних фахівців і служить в дорадчій формі всім військовим частинам Американської Армії у В'єтнамі, американським державним аґенціям, Армії Південного В'єтнаму й іншим відділам союзників, що воюють у В'єтнамі.

Ціла група є поділена на

д-р Орест Гаврилюк

кілька спеціяльних підгруп, а саме: ентомології що студіює інсекти, епідемології, що контролює пошесті, санітарної, довкільно-здоровної і ветеринарної медицини. Окрема медична лябораторія при базі в Б'єн Гоа затруднює 70 працівників і проводить потрібні експериментні аналізи.

В недавньому листі д-р Гаврилюк пише: „... Мало людей знає, що у військових шпиталях є більше пацієнтів із різними недугами, ніж з ранами. Наскільки можемо, допомагаємо теж цивільному населенню. На приклад, недавно в нашій околиці вибухла пошесть такого роду малярії, який досі зустрічався лише в Північному В'єтнамі. Це було для нас першою вказівкою, що в околиці знаходяться частини північно-в'єтнамської армії. Такі пошесті, як тиф, чуму, енцефаліт і ін. що тут зустрічаються, ми допомагаємо контролювати. Моя частина має відділи, що порозкидані по цілім В'єтнамі, а це вимагає з мого боку багато подорожування (літання), координації й адміністративного нагляду. З другого боку, моє завдання є влегшене настільки, що я стою досить високо в організаційному апараті Армії (хоча лише в ранзі майора) й підлягаю беспосередньо головному лікареві Американської армії у В'єтнамі ген. Нігеві. Отже, як хочу кудись дістатися, чи щось зробити, то завжди маю двері відкриті. Десь у січні належиться відпустка. Хочу скористати з нагоди й відвідати пластунів „Чорноморців" в Австралії. Рівнож помолитися в нашій церкві на Різдво"...

Д-р Гаврилюк добре відомий в пластових кругах зі своєї діяльности в Головному Проводі Уладу Новацтва, є членом 10-го Пластового Куреня Сеніорів „Чорноморці". До часу виїзду до В'єтнаму жив із своєю дружиною Анною і двома діточками коло Вашингтону. Його поворот до Америки передбачений на 4-го липня 1969.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Слова і діла

Маркові Твейнові приписують дотепну фразу: „Всі говорять про погоду, але ніхто нічого в цій справі не робить". Це можна до деякої міри сказати і про теперішнє відношення вільного світу взагалі, а З'єднаних Стейтів зокрема, до проблеми визвольних змагань поневолених Москвою націй. Всі говорять про неволю, але ніхто нічого в цій справі не робить.

Згадаймо тільки найважливіше. В липні кожного року Президент ЗСА, згідно з ухвалою Конгресу, підписує проклямацію, призначаючи один тиждень як Тиждень Поневолених Націй, і закликає всіх громадян відзначити цей тиждень відповідними імпрезами в надії, що прийде день і всі нації світу знову будуть вільними й незалежними. В січні, з нагоди роковин проголошення незалежності і соборности Української Народної Республіки в 1918 і 1919 рр., Конгрес ЗСА починає одну із своїх сесій молитвами в намірені українського народу, а губернатори і посадники багатьох стейтів і міст проголошують Дні Української Незалежности, закликають виставляти національні українські прапори, поруч американських, на урядових будинках і запрошують громадян долучитися до своїх співгромадян українського роду у відзначуванні цих Днів. А новообраний президент Річард М. Ніксон у своїй інавгураційній промові висловив думку, яку іншими словами висловлювали і його попередники: „Жадна людина не може бути вповні вільною, якщо її сусід в неволі".

В добі зброї масового знищення навряд чи є людина із здоровою головою, яка бажала б нової війни, як засобу визволення поневолених. Не було б кого визволяти з тієї суцільної руїни, що нею загрожує атомова війна. Але є далеко більше можливостей для допомоги поневоленим націям у їх визвольних змаганнях, ніж їх досі використовується. Ясно, що коли Москва може собі ще дозволити безкарно на такі розбишацькі акції, як вона вчинила минулого року в Чехо-Словаччині, то саме тільки пасивне обурення світу проти того розбишацтва таки відповідає тому, що говорив Марк Твейн про погоду. Однобічне бажання миру за всяку ціну може бути тільки заохотою для агресора і причиною нової війни. Рішуча постава вільного світу до кожної нової спроби насильства збоку агресора, більше і краще використовування міжнародних форумів, як Об'єднані Нації та їх агенції, для постійного затаврування поневолювачів, економічні санкції були б заходами, що допомогли б поневоленому „сусідові" здобути волю і цим закріпити нашу власну.

Винародовлення

Демографія — наука про населення, про людність країни, в сучасній поневоленій Україні знайшла своє офіційне визнання і затвердження „згори" тільки 1 серпня 1967 р. Тоді в Києві при Інституті Кібернетики був створений окремий відділ, який займеться вивченням приросту людности в Україні, смертности, внутрішньої міграції-пересування людських мас тощо. Створили такий відділ для того, щоб плановики „у всесоюзному маштабі", себто в столиці совєтської імперії, могли краще передбачити зростання кількости населення в цілому СССР. Приріст населення у кожній країні, так само, як і зменшення, створює низку проблем.

Що ж виявив Демографічний Центр у Києві? Вірніше, що виявила совєтська преса після ножиць цензора?

„Тепер у містах живе 53 відсотки всього населення України, — сказано в „Молоді України" з 17 січня ц. р. — значно знизилась смертність. Хоч водночас дещо звизилась і народжуваність, особливо у сільських місцевостях. У населених пунктах, де мешкає 100-200 тисяч чоловіка, приріст населення удвоє більший, ніж у 30-40-тисячних містечках"... Навіть суворо цензурована київська газета змушена визнати, що приріст населення України, тобто природний приріст українського народу на рідній землі, є „недостатнім": „Науковці Відділу встановили, що у 2000-му році відсоток сільського населення України не перевищуватиме 10-12 відсотків, різко зменшиться смертність і стабілізується рівень народжуваности, який нині є недостатнім".

Протягом майже 20 років совєтська статистика незмінно подає, що в Україні живе 45-46 мільйонів населення. У той час відомо, що кожних 50 років населення сливе кожної країни зростає природньо вдвоє. Так вимальовується темна картина плянованого геноцидного заходу Москви відносно України: переселювати сільське населення в міста для скорішого зросійщення, об'єднувати села в містечка, а тисячі сіл зліквідувати, вивозити далі з України молодь і тримати український народ в такому економічному стані, щоб він біологічно не зростав.

В. Ткач

НОВЕ „НАБЛИЖЕННЯ" ПОМІЖ ФРАНЦІЄЮ І СССР

Ген. де Голль є першим европейським політиком, який після чехо-словацьких подій почав не тільки говорити про необхідність дальшої політики „відпруження" у відношенні до СССР, але й здійснювати таку політику цілком реальними фактами.

Насамперед усім упало в очі, що під час своєї новорічної промови французький президент не вважав за потрібне ще раз осудити совєтську окупацію Чехо-Словаччини. Натомість він дуже гостро відізвався про Ізраїль.

Далі послідувала повна заборона постачання зброї до Ізраїлю. При цій нагоді багато европейських пресових коментаторів (не виключно французьких) підкреслювали той факт, що цей крок зроблено ніби спеціяльно для того, щоб догодити Москві. Совєтська преса дуже прихильно оцінила це потягнення французького уряду, а амбасадор СССР у Парижі—Зорін, удаючи з себе невинне немовлятко, закликав усі інші держави Заходу піти за прикладом Франції. Так ніби зброю постачають тільки Ізраїлеві, а в Єгипті й інших арабських державах немає зовсім совєтської зброї...

Та найбільші вияви „відсвіженої" французько-совєтської приязни мали місце на початку цього року під час переговорів в Парижі про „поширення совєтсько-французької співпраці", для чого до французької столиці прибула совєтська делеґація на чолі з заступником прем'єра Кіріліном. Темою переговорів були взаємини в ділянках наукової і господарської, при чому французький міністер закордонних справ Дебре склав заяву, що торговельна виміна поміж Францією і СССР має подвоїтися протягом наступних 5 років. Але, на підставі відомостей з офіційного совєтського боку, під час кулуарних розмов голови совєтської делеґації з ген. де Голлем порушувалися також чисто політичні питання, при чому щодо багатьох проблем світової політики досягнуто нібито однакових або дуже близьких поглядів. Це з приємністю підкреслює совєтська преса.

Та найбільш виразно висловлювався ніхто інший, як сам ген. де Голль. Під час бенкету на честь двадцятичленної совєтської делеґації він, як подає европейська преса, твердив, що посилення політичної співпраці між Францією і СССР мусить бути здійснене в рамках дальшого постійного наближення цих двох держав. На його думку, такий, власне, розвиток запевнить політичну рівновагу, мир і поступ в Европі і в цілому світі, давши до цього, що саме в чинішній ситуації є дуже позитивним явищем, наколи СССР і Франція затіснюють свої мирні взаємовідносини.

На перший погляд може видаватися, що Франція лише послідовно продовжує політику, започатковану вже кілька років тому. Проте, таке демонстративне підкреслювання потреби затіснення наближення збоку самого де Голля викликало чимале здивовання і різні здогади в столицях Західньої Европи. Навіщо де Голлеві була потрібна така демонстрація? Виявити, так би мовити, оригінальність своєї політики, яку він уважає за зайве узгіднювати з іншими державами Заходу? Це занадто плитке і непереконливе пояснення.

Дехто вважає, що де Голль хоче приспати чуйність Москви і направити цей не раз гострий тон у відношенні до комунізму в половині минулого року в бажанні дати зрозуміти Москві, що він не мав ніяких намірів причинитися до відірвання від комуністичного бльоку таких сателітних держав, як Польща, Румунія і Чехо-Словаччина, про що не раз в минулому робилися натяки в пресі.

Інші дають дуже характеристичну інтерпретацію новим просовєтським крокам французького президента: де Голль мав би, мовляв, передбачити, що політика нового американського президента Ніксона буде йти утертим шляхом „мирної коекзистенції" з СССР і шукатиме можливостей домовлення і наближення з Москвою. А тому де Голль хоче до певної міри „випередити" Америку, щоб не потребувати йти згодом її слідами. Він і сам може домовитися з Москвою і не потребує чекати, поки це зробить Америка. Такий „стиль" подібний до бажання де Голля відіграти за Францією становище світової потуги...

Виходило б, що де Голль кладе в забуття час „революційного травня" (минулого року), коли він викликав „керований здалека" комунізм. І також забув про свої промови у Варшаві, а особливо в Букарешті, де він недвозначно пропонував полякам і румунам відновити давню приязнь з Францією, а її посередництвом, наблизитися до Заходу, так що дехто вже почав говорити про пляни де Голля відновити передвоєнну Малу Антанту (Румунія, Югославія і Чехо-Словаччина), яка була своєрідним аванпостом Франції на европейському сході.

Та найголовніше — чи не забув ген. де Голль висловленого в травні минулого року бажання відвідати Чехо-Словаччину, що саме тоді переживала свою „весну"? Людність Чехо-Словаччини далі вперто не погоджується з насильством, заподіяним їй Москвою. Саме тепер великий неспокій знову опанував чеську і словацьку молодь. Студенти оголошують голодівку, а троє з них померли після спроби спалити себе прилюдно на знак протесту проти совєтської окупації.

Якби де Голль спробував свої здійснити своє бажання і поїхати до Чехо-Словаччини, нетрудно собі уявити, як його там зустріча-

К. Крупський

ПОЛІТИКА СПІВЖИТТЯ І НАША ПОСТАВА

(2)

У такій ситуації приходить висновок, що справа міжнародної безпеки в наступному десятилітті, можливо, спочиватиме на ЗСА і Совєтському Союзові, на базі їхньої співпраці або на конкуренції, а в деяких випадках на комбінації обох.

Що це означає на практиці?

Можливо, що деякі заворушення та дії, які загрожують вітальним інтересам ЗСА і цілево витворюються комуністичними країнами, треба буде контролювати засобами, узгідненими між Вашингтоном і Москвою. В тих випадках, коли Москва сама провокуватиме заворушення, очевидно, вона не захоче їх здушувати.

Якщо — по замиренні у В'єтнамі — непорядок виключе котрась із східньоазійських країн, особливо червоний Китай, то Москва можливо співпрацюватиме з Вашингтоном.

Степінь, до якого совєтські провідники в майбутньому підтримуватимуть „визвольні війни", в першу чергу залежатиме від ситуації в Совєтському Союзі. Тепер уже зовсім виразно чотири чинники стримують його від таких воєн: 1) страх, що така війна може розгорітися в світову; 2) сильний спротив афро-азійських та латинсько американських країн комуністичним рухом; 3) побоювання, що з таких воєн найбільше користи матиме червоний Китай; 4) заникання революційного запалу в СССР і бажання Москви затримати статус кво всередині совєтського бльоку.

„В теперішньому часі неутралізований китайський режим ворожий і до ЗСА, і до Совєтського Союзу, отже, тепер мабуть, найвідповідніший час для цих двох почати справжню співпрацю. ЗСА повинні мати на увазі, що в Китаї може прийти до влади більше прагматичний уряд, який вийде з теперішніх непорозумінь і відновить співпрацю з Совєтським Союзом. Тоді Америка матиме проти себе комуністичний бльок з довкола мільярдом населення. В міжчасі згущення „ревізіонізму" в Празі може звузити розходження поміж Москвою і Пейпінгом. З другого боку, Москва свідома того, що коли радикальні китайські комуністи сконсолідують свої сили і з успіхом розвиватимуть атомову зброю, то вони творитимуть для неї поважнішу загрозу".

Далі Йост пише, що змагання з ЗСА стало „способом життя" совєтського проводу, який добивається визнання СССР як „світової сили" нарівні з ЗСА.

Москва виявила охоту співпрацювати з Америкою, доказом чого є „конференції на вершинах", „гарячі лінії" та інші засоби. Це все можна поширити, але ніколи автор рекомендує новому американському Урядові з'ясувати, що і в якій мірі можна здійснити.

На практиці наступних кількадесятох років можна буде виробити плян забезпечення світового миру і на основі договору передати цю справу ОН, створивши при цій організації постійну військову силу.

Однак, щоб не втратити престижу на міжнародній арені, ЗСА повинні будуть респектувати союзні зобов'язання супроти Японії, Південної Кореї, Тайвану, Філіппін, Тайленду, Австралії, Нової Зеляндії та Ізраїлю. Зобов'язання супроти СЕАТО і СЕНТО в багатьох аспектах уже вигоріли, але супроти НАТО і ОАС залишаються всилі і мають оправдання.

До деякої міри ЗСА мають зобов'язання супроти Індії та Ірану, на випадок, якщо ці країни були б заатаковані їхніми комуністичними сусідами.

В'єтнам дає найбільш переконливу лекцію, а саме, незалежно від кількости вложеної сили, ЗСА не можуть запевнити в тій країні миру, якщо вона неспроможна сама вдержувати у себе порядок. ЗСА можуть допомагати в контролі зовнішньої інвазії, але здушувати внутрішньої крамоли є завданням в'єтнамського уряду. Якщо місцевим одноцумним допомагають комуністи чи некомуністи, то, чи вони користуються чи не користуються зовнішньою допомогою, всілі залишиться той уряд, який матиме авторитет серед більшости населення.

Щодо Близького Сходу, то виявилося, що Ізраїль дає собі раду, біда тільки в тому, що зобов'язання Вашингтону супроти тієї країни витворило серед арабів ворожнечу до ЗСА. І виходить таке, що одна потуга зобов'язана Ізраїлеві, а друга — арабам, отже, одна потуга може порушити „вітальні" інтереси другої. Тоді Близький Схід може відіграти ролю, подібну до ролі Балканів між европейськими державами перед 1914 роком.

Тому на Близькому Сході обидві потуги повинні уникати односторонньої мілітарної інтервенції і всього того, що могло б довести до конфронтації їхніх сил, бо на випадок конфлікту шкоди будуть великі для обидвох потуг і для наших приятелів.

Щодо країн Південної Америки, то тут ще діє ОАС, і тільки на більшість голосів цієї організації могли б ЗСА мілітарно інтервеніювати в разі якогось заколоту. Економічну допомогу країнам Південної Америки можна уділяти на бажання даної країни.

Ми навели тільки основні думки статті автора, який прекрасно орієнтується в напрямних американської закордонної політики. Припускаю, що він правдиво висвітлює її. Висловлені ним ідеї не є проєктом майбутнього, вони переходять у життя на наших очах, тільки ми чомусь не хочемо погодитися з немилими нам політичними тенденціями Заходу. Але треба бути свідомими того, що нашими бажаннями ми справи не змінимо.

Названому авторові не можна закинути браку патріотизму, а також не можна сподіватися, що новий Уряд зараз же змінить цей курс політики, бо залишиться він на довший час.

Зрозуміло, що ця політика подиктована не любов'ю до большевиків та їх диктаторської системи, а політичною необхідністю.

Треба мати на увазі факт, що війни ніхто не хоче, і ми також повинні бути проти війни, бо наш народ потерпів би від неї незмірно більше, як під час останньої світової.

Хоч яким прикрим є для нас співжиття Америки з країною, що намагається знищити культуру українського народу, затерти сліди по його історичній минувшості і використати його гаряче бажання жити самостійним і незалежним життям, треба пам'ятати, що війна позитивної розв'язки української справи не принесе.

Наш народ має поза собою не одне зло, і, якщо Москві не вдалося вигубити його штучним голодом, жахливим терором та всіма іншими нелюдськими засобами, то в нинішніх часах їй тим більше не вдасться це зробити.

Щождо української діяспори, то єдиною і найбільш раціональною її поставою до цих політичних обставин є повна консолідація сил, бо тільки спільними силами зможемо належно виконати наші завдання.

ла б ота героїчна і патріотична молодь. Чи вона вибачила б йому „наближення" і приязнь із своїми поневолювачами?!

Лондонський „Дейлі Телеграф" з 8 січня ц. р. робить таке зауваження з приводу останніх потягнень ген. де Голля: „Це трагедія, що людина з такими великими здібностями і з таким сильним характером, яка стільки могла б зробити, щоб запровадити некомуністичний світ на шлях єдности, зуживає свої старі роки на те, щоб робити якраз протилежне."

ЛІБЕРАЛИ В МАНІТОБІ — ЗА ПОШИРЕННЯ НАВЧАННЯ МОВ

Вінніпеґ. На річних зборах Ліберальної партії Манітоби, що відбулись 10-11 січня, делегати схвалили майже одноголосно резолюцію за підтримку вивчення мов меншинних груп, починаючи від першої кляси початкових шкіл. „Український Голос" з 15 січня писав, що резолюцію запропонував молодий український адвокат Василь Свистун і що „в резолюції говориться, що там, де цього бажають батьки і де є відповідна кількість дітей, повинна бути створена можливість для навчання рідних мов від першої кляси і що у тій мові чи мовах можна було викладати інші предмети як суспільні студії".

З НАШИХ БУДНІВ

Запрошення до столиці

Уявіть собі, милі друзі, що новорічне пророцтво моїх добрих сусідів, панства Татухів, — що мене запросять до Вашингтону на „коронацію" президента Ніксона, — сповнилося щодо йоти: запросили! Дістав поіменне запрошення на урядовому папері, з державним гербом, з програмою інавгурації та з різними залучниками! Це вам, шановні, така дорога пам'ятка, що від зворушення сам не знаєш, що з нею зробити: оправити її в рямці й почепити на стіну чи віддати до архіву УВАН, чи хоч дати з цією грамотою по Другій сввніу й показувати кожному зустрічному землякові, як, непричком, той папірчик, що дістав Бух листа з канцелярії президента Трумана з подякою за вишивану подушку.

Інавгурація, як знаєте, відбулася щасливо, хоч і з деякими перешкодами, новий господар і господиня засіли в Білому Домі, а я ще далі заходжу в голову — з чиєї протекції зустріє мене такий високий гонір, сиріч вирізнення: чи то, бува, пригадав собі мене своєк віце-президента Спіро Егню, — той грек, з котрим я їхав на вакації до Гантеру, чи то може пан Маріновіч шепнув за мене слівце у відповідному уряді?

Так чи так, радість моя з приводу такого вирізнення мосї скромної особи безмежна, хоч і на самій параді, сказавши правду, я не був, а це тому, що постали поважні труднощі фінансового характеру... Щоб подолати ці труднощі, я мусив би бути дістати дубельтовий гонорар, такий, як був намальований у „Лисі Микиті", — чого з тугою вичікую, не втрачаючи надії. Якщо президент Ніксон дістає відповідну зарплату в сумі 100 тисяч долярів, то може й рабу Божому Іванові щось перепаде, тим більше, що я теж рахуюся президентом 457-го Відділу УНСоюзу, Товариства „Культура" в Ню Йорку.

Правда, моя робота не така рискована, небезпечна, як президента ЗСА... Ой, на такій посаді ти не знаєш, як то кажуть, ні дня, ні годинки, бо ніколи не можеш вгадати — коли й котрому вар'ятові прийде до голови дика фантазія підняти руку на Голову держави! Вправді, заспокоїла нас своїм пророцтвом та пані-ворожка, що передбачає атентати і всякі державні потрясення. „Так, — сказала вона, — на президента Ніксона буде виконаний атентат, але він вийде з цього припадку живий і цілий, та й ще буде переобраний президентом на наступну каденцію!"

Ну, то й слава Богу!

А щодо самої інавгурації, як також балю, то там, кажуть, дуже гідно репрезентував Бібрецький повіт мій добрий сусід з Під'яркова, п. Мирон Леськів, голова Української Національної Групи за вибір Ніксона на стейт Ню Джерзі. Серце сповнюється гордістю за такого земляка, хоч і ця гордість применшується трохи тим, що не була підперта з мого боку відповідним чеком...

Ікер

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В 1968 РОЦІ

(2)

БЕРЕЗЕНЬ

2 — Дирекційна Рада УККА в Ню Йорку: заклик до батьків посилати дітей до шкіл українознавства; протекторат над святкуванням 100-річчя „Просвіти"; затвердження листа 35-ох викладачів і професорів американських високих шкіл до Брежнєва; створення Комісії для контакту з Єрархами.

3-9 — 2-ий Конгрес Міжамериканської Унії Щадниць у Ріо де Жайнеро в Бразилії з участю д-ра В. Галана від Української Щадниці у Філядельфії. Пізніше — відвідини д-ра В. Галана в осередках українців у Бразилії й Арґентині.

5-16 — Виставка образів Аркадії Оленської-Петришин у Ню Йорку.

— О. Володимир Пилипець, кол. учасник Визвольних Змагань в рядах УГА й Армії УНР, помер у Вашингтоні на 66-му році.

— Д-р Кирило Годованець, кол. сотник УГА, кол. дир. гімназії Рідної Школи в Яворові, помер у Рочестері на 75-му році.

8-9 — Участь українських професорів у конференції Ле Мойн - коледжу в Сиракюзах на тему „50 років Совєтського Союзу.

9 — Наради спеціяльної Комісії УКК в Ню Йорку для акції в обороні переслідуваних інтелектуалів в Україні.

— Маніфестація Організацій Українського Визвольного Фронту „В обороні неповинних" перед будинком делегації СССР в ОН.

9-10 — Шевченківі дні: концерти-академії в усіх скупченнях українців у вільному світі.

— Лещетарські Першості Української Спортової Централі Америки і Канади в лещетарському центрі в Іст Ґрінвіч, Н.Й. Організатор Першостей — КЛК Ню Йорк.

10 — Виставка образів Людмили Морозової в Ню Йорку.

— Загальні Збори Окружної Ради СУА. Голова — Оксана Рак.

11 — Вибір інж. Ст. Куропася в Рок Айленді, Ілл., до Екзекутиви Братського Конгресу стейту Іллиной.

14 — Проголошення у „Свободі" списка 103-ох арештованих і засуджених в Україні.

— Відділ Т-ва Українських Інженерів у Філядельфії призначив 10.000 дол. на ФКУ і 1,000 дол. на Український університет у Римі.

15 — Петро Чижик, автор праці на тему фізичного здоров'я і довговічности, помер в Ірвінґтоні, Н.Дж., на 66-му році.

16 — Загальні Збори „Пласту" в Британії, в Ноттінгемі. Голова — пл. сен. д-р Анна Герасимович.

— Студійна конференція Об'єднання Українських Студентських і Академічних Т-в „Зарево" в Ню Йорку.

16-17 — Шахові першості Союзу Українсько-Американських Спортових Т-в Схід, делегатури УСЦАК в домі „Тризуба" у Філядельфії, Па. Першість СУАСТ здобув інж. Л. Блонарович.

16-17 квітня — Маніфестації Українського Визвольного Фронту „В обороні Нескорених" в 31 місті Дивізії.

17 — Конференція Головної Управи Братства кол. Вояків І УД УНА і Крайових Управ ЗСА й Канади в Боффало з нагоди 25-річчя Дивізії.

— Загальні Збори Союзу Українських Купців і Підприємців в Ню Йорку. Голова — Я. Пастушенко. 8.250 дол. на ФКУ.

— Загальні Збори Пластової Старшини в Ню Йорку. Голова — Павло Дорожинський.

19 — Участь українських діячів у присвяченій закордонним справам конференції Державного Департаменту у Вашингтоні.

— Доповідь проф. Л. Добрянського на форумі американських жінок-республіканок у Ню Йорку.

23 — Відзначення 20-річчя СУМ в Канаді.

— Велика маніфестація української молоді в Манчестері, Британія, за звільнення українських політичних в'язнів в СССР, зокрема Юрія Шухевича.

— Наукова конференція НТШ в Ню Йорку на пошану акад. Степана Смаль-Стоцького з приводу 30-річчя його смерти.

25 — Головна Контрольна Комісія УНСоюзу в Джерзі Сіті: перевірка майна, діловодства й організаційної праці.

26 — Д-р Євген Грибович, лікар, помер в Мідлтавні, Н. Й., на 50-му році.

27 — Спільні наради Екзекутиви й Гол. Контрольної комісії УНСоюзу в Джерзі Сіті.

28 — Участь редакторів українських газет на конференції етнічної преси в Білому Домі.

29 — Проф. д-р Олександер Тисовський - Дрот, основоположник і ідеолог українського Пласту, помер у Відні на 82-му році життя. Похорон у Відні.

30 — Річні Збори Т-ва за Патріярхальний устрій Української Католицької Церкви в Ню Йорку. Голова — ред. Василь Качмар.

— Екзекутива УККА в Ню Йорку: визначення терміну 10-го Конгресу американських українців на 9-12 жовтня 1969 р. у Ню Йорку.

У березні Роман Рудницький відбув концертове турне по столицях Західньої Европи з першорядними прем'єрами.

КВІТЕНЬ

1 — Уконституювання Української Наукової Ради в Канаді — президент д-р Євген Вертипорох.

— Д-р Ярослав Падох обраний на заступника голови Братського Конгресу у Нюйоркському стейті на 67-ій конвенції в Ню Йорку.

3 — Уконституювання Управи Українського Інституту Америки в Ню Йорку — Теодор Джус головою.

4 — 1-ше засідання Гарвардського Комітету для студій українознавства у порозумінні з Науковою Радою ФКУ.

6 — 1-ий у тому році Ювілейний концерт у Філядельфії, Па., з нагоди 75-річчя „Свободи".

— Загальні Збори уділовців УНДому в Ню Йорку. Інж. Сумик — голова.

— Відбиванкові першості СУАСТ - Схід, делегатури УСЦАК в Савт Рівері. Першунами стали дружини жінок УАСТ „Довбуша" з Ню Гейвену і Української Централі з Пассейку. Господарем змагань, був Білоруський СК „Ньоман".

7 — Концерт-академія в Ню Йорку на пошану фундаторів катедри українознавства. Голос проф. О. Пріцака.

10 — Збори у Кошицях на Словаччині під головуванням звільненого з в'язниці єпископа Василя Гопка, — відновлення Греко-Католицької Церкви. 132 католицькі священики.

21 — Великодня неділя, пастирські послання, Богослужби, святочні числа газет, радіопрограми.

22 — Початок міжнародної конференції в Тегерані, присвяченої Рокові Прав Людини. Українські делегати від Секретаріяту СКВУ, УККА, УНРади: о. В. Кушнір, адв. Денис Квітковський, ред. М. Сосновський з Канади, д-р Я. Муслнович з Парижу, д-р Б. Галайчук з Буенос Айресу, д-р В. Душник з Ню Йорку. Меморіял від Об'єднання Жінок, меморіял від ВО УНРади.

27 — 25-річчя І УД УНА: ювілейний бенкет у Ню Йорку з участю делегатів від 13 станиць в ЗСА і Братства Бродівців

Розуміння ваги Катедри Українознавства

Українські новіші виходці з України, які широкою діяспорою розсіялись по цілому вільному світі, не дивлячись на споводні бар'єри конфесійні, ідейно-політичні, чи інші збудували вартісні пам'ятники у вільному світі для своєї терзаної, але нездоланої Вітчизни. Проте здвигнені вартісні, не проминаючі пам'ятники України в чужих світах, не є співмірні з одного боку зі змагом на рідних землях, з другого боку не є виявом великих спроможностей великої української еміграції у вільному світі. Виною цього не є „поділи" чи „розсвареність" нашої громади.

Гадаємо, що причиною замалої видайности творчої дії нашої еміграції є насамперед плянування суспільної, політичної та культурної дії з позицій нинішнього дня, без акценту на благодайні висліди тієї дії для України там і тут в завтрішньому. Видається, що вимоги завтрішнього, ми, старша ґенерація закриваємо густим серпанком нинішнього дня. Гадаємо, що дуже мало ми зробили, щоб забезпечити за завтрішньою ґенерацією тверді й реальні основи для продовжування будови України тут і там. Ми певні того, що, коли б всі середовища", „партії", „гурти", суспільно-громадські установи й організації зладили сумлінні балянси, — дійшли б до невеселого висновку. Гадаємо, що численні українські установи й організації не знайшли б багатьох з-поміж тих, які після нашого природнього відходу з цього світу були б готові та й здатні продовжувати корисну українську дію у вільному світі та й цю ж дію якісно поглиблювати та поширювати. Але старша ґенерація нашої еміграції, ряди якої все більше проріджуються, спроможна збудувати тверді фундаменти для дії своїх наступників. Це не тільки реальна можливість, але й пекуча вимога до старшої ґенерації. Як приклад наших спроможностей довершувати великі діла нехай буде те, що горстка сміливців, ініціяторів із молодшої ґенерації взялась реалізувати побудову важливого, в майбутньому, чи не єдиного дослідно-культурного і наукового українського центру на чужині, організувати Катедру Українознавства при американському університеті.

Насувається питання, як зрозуміла вагу цього діла гуща американської України, зокрема провід тієї гущі: „середовища", „партії", централі, фінансові та суспільно-громадські установи?

Замість міркувань послужимось світлим прикладом української родини з Дітройту, яка, як треба розуміє вагу якісної української дії в Америці, розрахованої на довготривалість.

За згодою родини п-ва Рогатинських-Карпенків з Дітройту ми покажемо гідний для наслідування приклад. І так: ред. Петро Рогатинський і його дружина, п-ні Ольга жертвували на цілі розбудови Катедри Українознавства в короткому часі — 1,100 дол., їхня доня, Тетяна, ще перед подружжям пожертвувала, зголошуючись сама — 100 дол. І зараз після подружжя панни Тетяни її муж пан Борис Карпенко враз зі своєю дружиною Тетяною зложив 500 дол. на ціль Катедри. Треба згадати, що пан Борис Карпенко — це вже третє українське покоління в Америці. Пан Б. Карпенко є працівником компанії Форда, його компанія додала до пожертви пана Бориса ще 1,000 дол. на цю ціль. Інакше: Родина п-ва Рогатинських-Карпенків жертвувала на ціль розбудови українського наукового і культурного тривалого центру в Америці суму 2,700 дол. А річні прибутки цієї гідної для наслідування родини не перевищують 15,000 дол. річно. Знаємо українські родини, прибутки яких досягають або переходять 100,000 дол. річно. І ці родини, маючи теж свій молодий нарибок, склали 100 дол доли, або нічого!

Ми не знаємо, як розуміють вагу корисної української дії на чужині ті стотисячно-доларові українські родини та який приклад покажуть своїм дітям. А родини ці — це вихідці з України, політичні еміґранти. Але ми горді за представника третьої української ґенерації в Америці, бо ми певні того, що пан Борис Карпенко та його дружина, пані Детяна Рогатинська-Карпенко вкажуть своїм прикладом доцільний шлях і четвертому укр. поколінню. 'х-ній, тількищо народжений синок, буде йти шляхом своїх батьків!

Яке розуміння ваги цього діла знаходимо в цілій американській Україні? Коли взяти умовно, що число українців в Америці виносить півмільйона, то тільки 3,143 українці/ки жертвували на ціль розбудови українського наукового центру в Америці. Це менше, ніж 1/3% американських українців, політичних еміґрантів вкладає вартісну цеголку в будову України! А безліч установ, інституцій, деякі з них обертають мільйонами долярів, досі вплатили, або мають намір жертвувати сто, двісті, або нічого дол.. . І таких „середовищ", „партій", установ, організацій, інститутів і т. д. досі заявилось 1,034. А їх безліч!

Чиє сумління мусить баложити приклад української родини з Дітройту? Гадаємо, що насамперед сумління цих без ліку установ, організацій, інститутів, „середовищ" і „партій".

Вони ж мають вплив на всю американську Україну. І, коли б засвітили прикладом, який був би співмірним з прикладом української родини з Дітройту, ми певні того, що не треба б аж надто турбуватись про майбутнє американської України. Вона росла б не тільки в одному українському центрі, а в багатьох катедрах українознавства при американських університетах. І чола старшої української генерації вирівнялись би від журливих зморщин, що їх зумовляє турботливе питання: „де наша зміна?"

В. Щербій

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

Історія української літератури в Канаді англійською мовою

Нарешті вийшла з друку праця д-ра М. І. Мандрики History of Ukrainian Literature in Canada (By M. I. Mandryka. Published by Ukrainian Free Academy of Sciences. Winnipeg-Ottawa, 1968, 248 pp.).

Автор почав писати цю працю ,як спеціяльний проєкт до століття Канади, на початку 1966 року, за ухвалою „Комісії Століття Канади" і з її субсидією. Праця була майже готова в першім кварталі 1967 р., коли автор мусів перебути поважну операцію. Коли ж після його видужання праця була закінчена, виникли труднощі з друком через перевантаження друкарень. Все це переможено, і в кінці серпня 1968-го року, багата змістом і гарно видана, при фінансовій допомозі Гуманістичної Ради Канади, книжка вийшла в світ. Це одне з цінних видань Української Вільної Академії Наук в Канаді.

Праця д-ра М. І. Мандрики призначена головно для університетських бібліотек, публічних бібліотек вільного світу ,вищих шкіл та наукових та освітніх інституцій, як і для широкого кола англомовних читачів. Вона є одним з важливих джерел поширення знання про українську культуру в англомовному світі та серед українського молодшого покоління, що знає англійську мову.

Ця праця — це історична синтеза українського письменства в Канаді за весь час поселення українців у цій країні. В ній подано критичну оцінку поверх 100 авторів. Після вступу, написаного проф. Я. Б. Рудницьким, автор подав коротку історію українського народу та української літератури; основну ж частину праці він поділив на чотири періоди: початковий піонерський, пізніший піонерський, письменство між двома світовими війнами і період після другої світової війни. Кожний період має свою характеристику. Авторів автор поділив на групи: повістярі й поети, автори наукових праць, музикологи, дослідники, критики й ін. В тексті подано поверх сорока портретів авторів, що прикрашує книжку.

В останньому розділі — „Висновки" — д-р Мандрика висвітлює різницю між письменниками англомовної та франкомовної літератур в Канаді й українською. Український письменник, як в Україні так і у вільному світі, має за провідне гасло слово Т. Шевченка: „Возвеличу малих отих, рабів німих і на сторожі коло їх поставлю Слово". Правдивий український письменник, за словами автора, служить народові під цим гаслом і ставить своє Слово на сторожі його Волі й Гідности. М. І. Мандрика підкреслює, що 80% сучасних українських письменників в Канаді — колишні активні борці за свободу свого народу. Він ставить високо досягнення українського письменства в Канаді: „Від піонерських віршів, першої декади — каже він, і через повільний, але сталий зріст до кращого в другій декаді, українська канадійська література досягла подивугідного високого рівня в період між першою та другою світовими війнами", щоб нарешті досягти тієї висоти, на якій вона стоїть тепер.

Будучність українського письменства в Канаді, на думку автора, залежатиме від конституційного признання української мови в програмах шкіл, про що тепер стараються провідні українські установи й діячі в Канаді. Автор каже, що закриття в 1916 році двомовних англо-українських публічних шкіл в Канаді манітобським урядом тяжко пошкодило не тільки розвиткові але самому задержанню української мови, бо розірвало систему навчання і користання українською мовою двох поколінь, і коли тепер навчання в школах української мови відновляється, то той розрив на протязі півстоліття зробив ненаправну шкоду тим поколінням, що в цьому півстоліттю формувалися.

З подякою треба відмітити ту матеріяльну й моральну допомогу, яку такі важливі інституції Канади, як Комісія Століття та Гуманістична Рада, уділили д-рові Мандриці для видання його праці.

М. Л. Б.

ВИЙШЛО ПЕРШЕ ЧИСЛО „СНЯТИНА"

Дітройт, Мич. — Накладом в 500 прим., у ціні 1 дол., вийшло 16-сторінкове видання з 1 фотознимкою, під наг. „Снятин — зв'язковий земляків міста Снятина і околиці". Число перше позначене ще 1968 роком. Редактор Михайло Бажанський. У ньому зібрані різні відомості про м. Снятин і околиці, про жителів того міста, про діяльність вихідців із Снятина в ЗСА й ін. вільних країнах світу.

Шкільна конференція в Ню Йорку

Дев'ятого листопада 1968 р. в залі Українського Інститут Америки відбулася друга з черги Шкільна Конференція з рамени Краєвої Ради і Шкільної Ради УККА. У програмі Конференції було обговорено проблематику й пляни Краєвої Виховної Рати в секторах дошкільному, шкільному, молодіжному й громадському. Участь у Конференції взяли представники Екзекутиви і Шкільної Ради УККА, Краєвої Виховної Ради, Головної Шкільної Управи УАПЦ, Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, Культурно-освітній реєрент Метрополітальної Округи УККА Відділів УККА, Шкіл Українознавства Метрополітальної Округи Ню Йорку, Української Католицької Школи, організацій молоді, Союзу Українок та інших студентських і громадських організацій.

Конференцію відкрив голова Краєвої Виховної Ради і Шкільної Ради УККА д-р Е. Жарський. Привітав присутніх і попросив до Президії о. митрофорного протоєрея Омеляна Мицика, діючого голову і голови Крайової Виховної Ради від Головної Шкільної Управи УАПЦ, о. д-ра Володимира Ковалика, ЧСВВ, від парафіяльної школи церкви св. Юра в Ню Йорку, проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького, голову НТШ, п-ні Аполонію Книш, представницю СУА і членів Шкільної Ради УККА, мґр Ірину Пеленську, проф. Михайла Лисогора, — на секретаря проф. Юрія Спільниченка.

Д-р Е. Жарський подав до відома зміст звернення Екзекутиви УККА до громадянства, в якому Екзекутива ставить українську духовість молодого покоління на першому місці на драбині релігійно-національних вартостей, а виховні завдання української спільноти як першої ваги справу. Підкреслив теж, що Конференція здійснює пляни СКВУ по лінії поступу й координації виховної праці.

Доповіді виголосили: мґр І. Пеленська на тему: „До проблематики українського дошкілля в ЗСА", мґр Леся Храплива: „Завдання і праця ОПДЛ", о. митрофорний протоєрей О. Мицик: „Виховна діяльність Головної Шкільної Управи і Консисторії УАПЦ в ЗСА", проф. д-р Р. Смаль-Стоцький: „Сучасна студентська молодь у ЗСА", інж. Ігор Чума: „Завдання і діяльність Координаційної Комісії молодіжних організацій", мґр Іван Базарко: „Становище Екзекутиви УККА до виховної праці", ред. Ігнат Білинський: „Українські парафіяльні школи в ЗСА".

Доповіді заторкнули основні проблеми даної ділянки і подали багато фактичного матеріялу. В дискусії насвітлено ширше справу навчання української мови, шкільних підручників і нашої виховної справи в цілому. Подано до відома важливі й далекойдучі постанови засідання дієцезіяльної Координаційної Комісії в Стемфорді та погляди Преосв. Кир Йосифа Шмондюка на справу української мови в шкільництві. В дискусії брали участь усі присутні. Дискусія була речева і конструктивна — давала образ позитивів і неґативів української виховної справи.

Присутні підкреслили недостатню допомогу громадських чинників і домагались більшої опіки.

С.

ЗАКЛИК до Куренів УПС і УСП

ДОРОГІ ПОДРУГИ і ДРУЗІ!

Плем'я „ПЕРШІ СТЕЖІ" склали пожертву 50.00 дол. на ПЛАСТОВИЙ ВИШКІЛЬНИЙ ФОНД ДРОТА і ЗАКЛИКАЄ Вас піддержати його Вашими пожертвами.

Ви напевно знаєте вже з преси і повідомлень, що цей Фонд створений в честь сл. п. Олександра Тисовського з метою допомогти вишкільній дії Українських Пластових Організацій у світі, а зокрема акції підготовлення і видання матеріялів для вишколу Пластових виховників.

Чеки (поштові перекази) виставляти на:
DROT FOUNDATION PLAST (HPB)
140 2nd Avenue, New York, N.Y. 10003

В СОРОКОВИНИ ДЕНЬ СМЕРТИ
Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, СИНА, БРАТА
бл. п. ІВАНА САМОКИШИНА
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ І ПАНАХИДИ
Дня 28-го СІЧНЯ 1969, год. 9-та рано в церкві СВ. ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ в ТРЕНТОНІ, Н. Дж.
Дня 1-го ЛЮТОГО 1969, год. 8:30 в церквах СВ. МАРІЇ і СВ. АНДРЕЯ в ЛОС АНДЖЕЛЕС, Каліфорнія.
Дня 2-го ЛЮТОГО 1969, год. 12-ій в церкві СВ. ПОКРОВИ в ДІТРОЙТІ, Міш.
Приятелів і Знайомих просимо про молитви.
РОДИНА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ
Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Ольги з Марчуків Цюк
нижче подані зложили на Український Католицький Університет у Римі суму 152.00 дол.

інж. М. Борецький	$20.00	інж. В. Гудь	$10.00
інж. О. і І. Мамчини	20.00	п-во І. і О. Кулиняки	10.00
п-ні О. Адріянович	10.00	п-во І. і А. Жилаві	10.00
ред. Я. і Т. Гайваси	10.00	п-во Р. і Н. Загайкевичі	10.00
п-ні О. Горасцька	10.00	п-ні М. Кивелюк	10.00

Разом: 120.00

Крім цього ВП. Пані С. Катамай перевела збірку між сусідами і знайомими Покійної на суму 58.50 дол. З тієї суми куплено квітів за 26.50 дол., а 32.00 дол. передано на Український Католицький Університет у Римі.

•

Всі жертводавці висловлюють найглибше співчуття Родині Покійної.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас несподівано дня 25-го жовтня 1968 року наш Найдорожчий МУЖ і ТАТО

бл. п. БОГДАН ШАРАНЕВИЧ

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім, що віддали послідну прислугу Покійному та що спішили з порадою, помічю чи словами співчуття у нашім великім горю.

Щиро дякуємо Веч. Отцям: о. д-рові Михайлові Гринчишинові, ЧНІ, пароховi церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку за слова потіхи, відправу Панахиди та провід у похоронних відправах, о. Володимирові Кармазинові з Бетлегем, Па. за відправи Панахид та похорон, о. Дмитрові Библіву, ЧНІ з Нюарку та о. Любомирові Мудрому з Озон Парку, Н. Й. за відслуження Панахиди.

Сердечно дякуємо мужеському хорові під проводом п. М. Добоша за відспівання Панахид, ученицям 8-ої кляси Парафіяльної Школи св. Івана Хрестителя під проводом п. М. Добоша за відспівання похоронної Служби Божої та членкиням Марійської Дружини Пань в Нюарку за відмовлення вервиці у похоронному заведенні.

Наша щира подяка за посмертні повідомлення в пресі та зворушливі слова прощання слідуючим організаціям і їхнім представникам: Самопоміч — п. І. Оверко, Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України — пп. д-р Р. Борковський та О. Труш, Українське Спортове Товариство Чорноморська Січ — п. д-р В. Комаринський, земляки з Бережанщини — пп. М. Клецор і Е. Манацький.

Щире спасибі численним Організаціям та Приятелям за Служби Божі, квіти на могилу та датки замість квітів на церковні та добродійні цілі в Европі та Америці. Зокрема дякуємо 28-му Відділові Союзу Українок Америки за зібрання поважної грошевої суми для забезпечення навчання дітям Покійного.

Всім, що взяли численну участь у Панахидах, Службі Божій та супроводі Покійного на місце Вічного Спочинку, зокрема Тим, що прибули здалеку, пластовим гурткам „Маки" з 44-го К. УПЮ і „Незабудьки" з 20-го К. УПЮ, шкільній молоді середньої школи ім. архиєп. Волша та 8-ої кляси парафіяльної школи св. Івана Хрестителя під проводом своїх Впр. Отців, Сестер та учительства — наша щира подяка.

Вкінці дякуємо похоронному заведенню Литвин-Литвин за зразкове влаштування похорону.

Нехай Всевишній винагородить усіх за це все щедрими ласками.

НАТАЛІЯ ШАРАНЕВИЧ з дітьми: МОТРЕЮ та ІРИНОЮ та вся Родина

Виховно-відпочинковий табір Філії ОДУМ-у у Міннеаполіс, Сен Пол

Цього року, перший раз в існуванні ОДУМ-у, відбуто на Заході ЗСА стараннням Виховної Ради та Батьківського Комітету ОДУМ-у Міннеаполісу. Сен Пол виховно-відпочинковий табір ОДУМ-у. Двотижневий табір відбувся в днях 7 до 21 липня в стейтовому парку Сіблей коло озера Ендрю, сто десять миль на захід від Міннеаполісу.

Табір Юного ОДУМ-у розпочато в неділю молебнем та посвяченням щойно вишитого прапору ОДУМ-у, яке доконав о. Микола Годинський. Протягом двох тижнів на таборі було понад сорок дітей, а разом з виховниками, помічниками та працівниками на кухні всіх нараховувалося 65 осіб. Юні одумівці та доріст Юного ОДУМ-у розміщувалися в шести бараках, що були кілька років тому побудовані.

Перший тиждень комендантом табору був д-р Анатолій Лисий, а другий тиждень Федір Гайовий та Михайло Хоролець. Але душею табору, координатором між працівниками кухні. виховниками, одумівцями та комендатами була Дарія Лиса. Життя в таборі, якому навіть погода йшла на руку, бо кожного дня було гарно й тепло, розпочиналося руханкою, умиванням, снідан-ком та підняттям американського й одумівського прапорів, які кожного дня інші одумівці в уніформах піднімали на машти. Після підняття прапорів всі таборяни читали молитву. Вечером за таким самим порядком здіймали прапори, після чого співали „Боже Великий Єдиний".

Ранком, після підняття прапорів, одумівці приготовляли табір та бараки для інспекції. Найбільш везло баракові ч. 4, в якім перебували дівчата у віці від 10-12 років, які найчастіше діставали переходовий прапор чистоти. В таборі найбільше уваги присвячувано здоровому відпочинкові та спільним розвагам, товариським грам, лісовим прогулянкам в різні околиці велечезного лісу та гір, вивчення природи, купанню, ловленню риби, грі в м'яча, співам, бесідам, впорядові, подорожам до акварія та ін.

Виховною працею керували в групах Дарія Лиса, Світлана Павлова, Марія Гайова, Євгенія Радченко, Ярослава Сидоренко та Анатолій Лисий, а їм допомагали Леонід Рябокінь, Іван Сидоренко, Володимир Хоролець, Олександер Товстоп'ят, Федір Гайовий, Олексій Коновал, Михайло Хоролець та Микола Змага. Ручними роботами — малюванням та декоруванням камінців, ящичків, тарілок та робленням з різних речей різних взорів, керувала незамінима Люся Рябокінь.

Перший тиждень таборування відзначено в суботу карнавалом, що його влаштували й перевели групи одумівців. Було й ворожіння, косметика, різні гри та виграші соди за розбивання спеціяльними стрілами бальонів, ношення в чашечках води на голові, кидання на віддаль наповнених водою бальонів, які треба зловити, щоб не розбились та ін.

В неділю табір відвідали гості та батьки, які напевно не мали турбот знайти табір ОДУМ-у, бо по всіх дорогах що вели до табору, були розставлені написи з стрілками „Табір ОДУМ-у". Молебень відправив друг молоді о. Микола Антохій, батько Дарії Лисої. Вечером того ж дня відбувся мистецький показ, на якому учасники табору проспівали вивчений на таборі одумівський марш „Ми об'їхали землю навколо", менші виконавці-дівчата проспівали разом з руками кілька пісень, Наталка Павлова виконала на фортепіяні кілька композицій.

Після того відбулася льотерія, на якій розіграно різні речі, зроблені одумівцями під доглядом Л. Рябокінь. Батьки радо хотіли придбати речі зроблені їх дітьми, як сувеніри.

Важливо згадати, що одумівці з охотою дописували українською мовою до своєї таборової газети про таборові події дня. Крім згаданих щоденних зайнять пані-матка Антохія показала „слайдс" з подорожі по містах України: Києві, Каневі, Львові та ін.

Відомо, що не може бути доброго відпочинку без смачного, доброго та вчасного харчування. А про їжу вже дбали незамінимі кухарі Ольга Татарко (головний кухар), Марта Змага, Марія Товстоп'ят та Л. Романовська.

В часі таборування припали дні народження Галі Гайової та М. Змаги, які відзначено спільно зараз після вечері співом „Многії літа" та смачним для всіх тортом. Час-від-часу дні в таборі закінчувалися веселою ватрою, яку розкладали високо на горі коло площі, де розмістилися побіч лісу одинадцять бараків, в яких кватирувала одумівська родина..

Щоб лишилась в одумівців пам'ятка з першого табору на Заході ЗСА, Володимир Павлів зробив для кожного учасника напис на мідній плиті, наклеєній на вирізаному з дерева дубовому листкові.

Цей перший успішний табір ОДУМ-у філії Міннеаполіс-Сен Пол буде добрим початком дальших таборів, на яких напевно дітей з року в рік більшатиме й коло прихильників ОДУМ-у ростиме. До успішного переведення табору багато вклали старань, праці та енергії родини Лисих, Гайових, Павлових, Татарко, Сидоренко, Рябокінь, Хоролець, Товстоп'ят, Радченко, Змаги, Романовські та ін., яким належиться щира подяка.

Реф. преси Г. У. ОДУМ-у

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Р. Купчинський повернувся...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

чав інших вояків - українців, що також одержували „Свободу", між ними і сина ред. Б. Кравцева — майора „Гока" Кравцева. Р. Купчинський нар. 944 р. у Відні, в Америці з 1949 р., тут закінчив середню освіту і Курс Українознавства, був і є членом Пласту, старший пластун в курені „Чорноморці". Залишилося ще кілька місяців — і молодий вояк переодягнеться в цивільне та піде докінчувати Лонг Айлендський університет, історичний факультет. „Мораль нашого війська, як і наших союзників, є дуже високою. Походи груп крикунів із прапорами В'єтконгу вулицями кількох американських міст — не мають найменшого впливу на американського вояка. Ми всі там були дуже заангажовані боротьбою з ворогом, — розповідає п. Роман, — до того ж, ми добре знаємо, чому і для чого воюємо". На грудях у Романа Купчинського багато маленьких стрічечок: дві „бронзові зірки" за відвагу, „Пурпурове серце" — за поранення, відзнака „Повітряних сил" за повітряні операції проти ворога та дві медалі від Головного Командування Армії В'єтнамської Республіки. Вже тепер Роман Купчинський міг би написати цікаву історію, але він воліє спершу закінчити історичний факультет свого університету.

УКРАЇНСЬКИЙ КОЗАЧОК" НА ВИСТАВІ ЦИРКУ НА ЛЬОДУ В „МЕДІСОН СКВЕР ГАРДЕНІ"

Ню Йорк. — У великій програмі балету і цирку на льоду „Ейс Капейд", що була показувана впродовж майже місяця в новому будинку „Медісон Сквер Гардену" на 34 вул., під час виступу групи акробатів на велосипедах - роверах оркестра виконувала кожного вечора довший уривок з українського народного танцю „Козачок".

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки)	$2.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	$3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ ЗА ПОЛІТИЧНІ ОГОЛОШЕННЯ (виборчі кампанії)	$4.00
ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по	$3.00
за інч за кожного рода оголошення.	
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту	$4.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти	$6.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

1894 - 1969

СТАНЬТЕ ЮВІЛЕЙНИМ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ! РОЗБУДОВУЙТЕ І СКРІПЛЮЙТЕ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В ЗСА І КАНАДІ. ПРИДБАЙТЕ ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЛЯ СЕБЕ І СВОЇХ РІДНИХ!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 26-го СІЧНЯ 1969 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. 15-ті річні загальні збори Т-ва ім. Л. Мишуги — 153 Відд. о год. 10:30 в Домі Спортового Т-ва Тризуб, 4932 Н. Брод вул. На порядку: 1. Відкриття і прийняття порядку нарад. 2. Вибір Президії Заг. Зборів. 3. Відчитання і прийняття протоколу з поп. Заг. Зборів. 4. Звіти Управи Відділу. 5. Дискусія над звітами. 6. Звіт Контр. Комісії і уділення абсолюторії Управі. 7. Вибір нової Управи. 8. Внески і запити. 9. Закриття Зборів. На зборах можна вплатити чл. вкладки. По зборах — гутірка з перекускою. Проситься чл. прибути. — І. Одежинський, гол., М. Прасіцький, кас., І. Скіра, секр., А. Луцький, заст. секр.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання — це сила

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

1894 - 1969

ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЦЕ ВОДНОЧАС ЮВІЛЕЙ ОРГАНІЗОВАНОСТИ УКРАЇНСЬКО - АМЕРИКАНСЬКОЇ ГРОМАДИ В КРАЄВОМУ МАСШТАБІ. ЗБІЛЬШІТЬ ЇЇ СТАВШИ ЧЛЕНОМ УНСОЮЗУ!

1894 – 1969

У СІМДЕСЯТП'ЯТРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ СТАНЬТЕ ЙОГО ЮВІЛЕЙНИМ ЧЛЕНОМ!